

jící strana domáhá, a tu právem nižší soudy uznaly dle žalobní žádosti, jelikož, jak již shora podotčeno, tento závazek nebyl splatným toliko projitím pachtovního období, nýbrž skončením pachtovního poměru vůbec. Jiného výkladu ani § 9 ani dodatek k §u 15 pachtovní smlouvy nepřipouští. Zásoby píce a slámy byly velkostatkem dány žalovaným, aby mohli řádně na statku hospodařiti a bylo vydání zásob téhož množství z pachtovaného statku při pominutí pachtovního poměru smlouvou ujednáno. Domáhá se tudíž žalovaná strana jen plnění ze smlouvy a tomu se nemohou žalovaní vymykati ani poukazem, že byly zásoby ty zužity a že byli pachtýři povinni navrátiti toliko hodnotu zásob, pokud byli zužitím jich obohaceni (§ 1447 obč. zák.), ani poukazem na § 9 (2) zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., neboť toto ustanovení jedná o tom, že při převzetí zabraného majetku jest postupovati tak, aby osoby, pro které na zabraném majetku váznou práva, jakož i osoby, které mají proti posavadnímu vlastníku právo z pachtovního poměru, nebyly zkráceny. Právo, jež žalovaní měli vůči vlastníku z pachtovního poměru, bylo právo hospodaření a to bylo po zákonu chráněno tím, že jim po záboru musila býti dána výpověď z hospodaření, jak se skutečně také stalo. Že by byla snad pro ně na zabraném statku vázla nějaká jiná práva, žalovaní ani netvrdili. Tvrzení žalovaných v dovolání, že žaloba, již se žalující strana domáhá vrácení zásob, je žalobou vlastnickou, nemá zákonného podkladu, vždyť tu jde právě naopak o závazek ze smlouvy, o nárok obligační, jehož splnění se žalovaná strana domáhá.

Čís. 3444.

Soucní správce pozůstalosti potřebuje soudního svolení k žalobě, již domáhá se pozůstalost druhdy svěřenská nyní zpupná oduznání práva k brání dříví. I po zániku svěření trvá pravomoc bývalého svěřenského soudu ohledně úkonů, spadajících do doby, kdy svěření ještě trvalo. Nedostatek svolení lze zhojiti i v řízení opravném tím, že soud svěřenský dá dodatečně své svolení. Nejde tu o novotu dle §u 482 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, Rv I 1275/23.)

Žalobě Zdeňka S-cha jako soudního správce svěřenské pozůstalosti po Gisele C-ové na Wolfganga G-a, podruha v Ch., o oduznání práva k brání dříví bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Neoprávněna jest výtká, že odvolací soud nesprávně posoudil věc po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Žaloba byla podána Zdeňkem Sch-em jako soudním správcem svěřenské pozůstalosti Gisely C-ové, která, když svěření bylo pro vymření oprávněných čekatelů prohlá-

šeno za uhaslé, a jmění druhdy svěřenské připadlo do zpupné pozůstalosti poslední držitelky svěřenství Gisely C-ové, stalo se částí zpupné pozůstalosti této; ale v pravdě jest žalující stranou pozůstalost (svěřenská — nyní zpupná) Gisely C-ové, zastoupená soudně zřízeným správcem Zdeňkem Sch-em. Pokud dovolatel namítá správci nedostatek aktivní legitimace, vytýkáje, že si nevyžádal svolení příslušného soudu k podání žaloby, vytýká tedy vskutku nedostatek zvláštního zmocnění k vedení sporu ve smyslu Šu 6 c. ř. s. Má pravdu potud, že bylo třeba zvláštního svolení k žalobě, a nelze souhlasiti s opačným názorem odvolacího soudu, neboť podání této žaloby nelze pokládati za úkon, náležející k řádnému hospodaření. Než nedostatek zvláštního zmocnění k žalobě může dle druhého odstavce Šu 6 c. ř. s. býti odstraněn v každém období sporu, a stalo se tak tím, že v dovolacím řízení byl předložen prvopis usnesení zemského civilního soudu v Praze ze dne 4. července 1923, jímž tento jako dřívější svěřenský a nynější pozůstalostní soud dodatečně schvaluje zahájení a provádění sporu. Nevadí, že svěřenství již neexistuje, neboť tím nezanikla pravomoc bývalého svěřenského soudu ohledně úkonů, spadajících do doby, kdy svěřenství ještě trvalo. Hledíc k uvedenému ustanovení druhého odstavce Šu 6 c. ř. s., nelze zmíněné usnesení pokládati za nepřipustnou novotu po rozumu §§ 482 a 513 c. ř. s., neboť, i kdyby nebylo předloženo bývalo, byl by dovolací soud býval oprávněn a povinen, vyvolati takové usnesení za účelem odstranění formálního nedostatku.

Čís. 3445.

Přípustnost pořadu práva pro žalobu železničního zaměstnance propuštěného pro nesložení slibu republiky, již domáhá se zaplacení služebních požitků.

Železniční zaměstnanec, jenž nesložil včas dle zákona ze dne 7. února 1919, čís. 74 sb. z. a n. slibu republiky, může býti kdykoliv propuštěn, třebaž složil prozatímní slib pro dobu, pokud bude v československých službách.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, Rv I 1370/23.)

Žalobce byl od roku 1900 ve službách státních drah, posléze jako adjunkt u dopravního úřadu v Bohumíně. Po státním převratu zůstal v Bohumíně a konal službu dále. Výnosem ředitelství státních drah v Olomouci ze dne 5. března 1921 byl vyrozuměn, že nepřichází v úvahu pro převzetí do služeb Čsl. státu, že se na jeho další služby nepočítá, že se sprostuje na dobro služeb a zastavují se mu dnem 31. března 1921 aktivní služební požitky. Dne 14. března 1921 podal žalobce na ředitelství státních drah v Olomouci žádost, aby byl znovu přijat do služeb čsl. státních drah, načež ministerstvo rozhodlo výnosem ze dne 27. září 1921, že žalobcově žádosti o zrušení sprostění nelze vyhověti, ježto se po odpadnutí nepřekonatelné překážky (zrušení plebiscitního území) nepřihlásil ve smyslu ustanovení Šu 5 prováděcího nařízení ze dne 21. března 1919, čís. 154 sb. z. a n. k zákonu ze dne 7. února